

at hverken mine Meningsfæller eller jeg ere blevne mere eller mindre socialdemokratistiske, end vi før vare. Man vil saa at se, at det er en demokratisk Opposition, han har med at bestille; at der saa tillige er kommet et Par Medlemmer ind, som drive socialdemokratisk Opposition, det vedkommer ikke Sagen. Jeg staar ikke paa den socialdemokratistiske Samfundsbetragtning; men fordi jeg staar paa et andet Standpunkt, tror jeg dog ikke, at man bør sige, at alt, hvad der kommer derfra, er urigtigt. Naar Socialdemokraterne fremhæve, hvad der er rigtigt, lad os saa indrømme det, og derfor fremdrager jeg dette her. Naar vore Skovarbejdere lønnes saaledes, som her er angivet, kan det ikke træste os, at de lønnes efter samme Norm; thi den forekommer mig dog at være under Grænsen.

Dernæst er der det gamle Forhold med Vestindien. Vrede Medlemmer ville se af Betænkningen, at Statens Tilgodehavende i Vestindien er c. 7 Millioner, og dette Tilgodehavende kommer væsentlig ad 4 Beje, har 4 Rilder, om jeg saa maa sige. De 4 Rilder ere for det første Mellemværendet, der er vokset hvert Aar, idet Underskudet i Budgettet hvert Aar dækkes af Statskassen, og det er derved vokset op til $\frac{1}{2}$ Million. Det er den ene Side. Det er gentagne Gange udtalt, at man ikke kan finde, at den højtærede Finansminister har tilstrækkelig Hjælp til at tage disse Udgifter i Henhold til Kolonialloven. Dernæst er der Laanet fra 1876, c. 600,000 Kr., og deraf betales hverken Renter eller Afdrag, saa det er steget betydeligt, og endelig er der Prioriteter i Ejendomme i Vestindien, 700,000 Kr., og saa er der Sukkerkolerierne, af hvilke der i Reglen slet ikke betales hverken Renter eller Afdrag, det bliver 2 Millioner. Sammenbrages disse Postter, staa vi ved 7 Millioner, i Fjor var det $6\frac{1}{2}$ Million. Gælden er altsaa stegen med $\frac{1}{2}$ Million. Den højtærede Finansminister oplyser i det Forslag, som er forelagt i Folketinget, at de to Gældsposter, Laan og Mellemværende, blive 4 Millioner; adderes de til de af mig nævnte Postter, naa vi op til 7 Millioner. Jeg har ikke længere efter de Underjogelser, som jeg har kunnet anstille, og som ganske stemme med, hvad den højtærede Finansminister fremsatte i Folketinget, nogen Tvivl om, at denne Sum er ganske rigtig. Nu kan man sige dertil, at nu har jo Ministeren gjort sit bedste for at faa lovlig Grund under Fødderne ved at forelægge et Lovforslag i Folketinget som det, han har forelagt. Men dels har det været noget længe, inden dette Forslag kom, og dels er der det meget uheldige ved Forslaget, at selv om vi vedtage det,

hvad jeg selvfølgelig ikke skal komme ind paa, ville de fremdeles arbejde med et Understud paa omtrent 400,000 Kr., som aarlig maa lægges ud af Statskassen. Og var saa Kolonierne endda overvættede lykkelige ved denne Hjælp, ja saa var det en anden Sag, men det er slet ikke Tilfældet. Man kan af den Betænkning fra Kolonialraadet, der ligger fremme i Folketinget, se, at det er i høj Grad utilfreds med, hvad den højtærede Minister foreslaar. Selv altsaa om Nøgledagen skulde enes med Regeringen om at ophøje Forslaget til Lov og foruden at eftergive Kolonierne, hvad de hidtil have modtaget — thi det er jo Meningen —, tillige vil dække det aarlige Understud, saa er man lige utilfreds derovre, og mener, at der er sket dem den blodigste Uret. Det er ikke lykkelige Tilstande. Men da vi rimeligvis om ikke alt for længe komme til at behandle denne Sag, naar Lovforslaget en Gang kommer til at foreligge her, skal jeg ikke videre fordybe mig i dette Uuliggende.

Af andre Ting, der ere fremdragne, er der med Hensyn til § 26 de sene Besvarelser fra de paagældende Ministre, Indenrigsministeren og Marineministeren. Der blev den 25de Juni krævet hos Indenrigsministeren Oplysninger angaaende Anvendelse af 16,000 Kr. til Underjogelser af Havneanlæg, og Indenrigsministeren svarede først i September Maaned, at han endnu ikke kunde give Oplysninger, men at han, saa snart de kom, skulde fremsende dem. Det skete den 7de Oktober, altsaa 3 Maaneder efter, at der var blevet spurgt. Jeg har i Forening med Flertallet været med til at vedtage en Udtalelse om, at vi ønskede en maasse nok saa saglig Kritik af Statsrevisionen i det hele, og da ikke mindst af dem, som indstille Statsregnskabet til Godkendelse. Men naar man har været med til dette, forekommer det mig ogsaa, at man maa støtte Statsrevisionerne i Fordringen om at faa Besvarelserne i saa god Tid, at de blive i Stand til at øve Kritik. Men det vil ikke kunne nægtes, at Besvarelser, der først komme i Oktober Maaned, paa en Tid altsaa, da Betænkningen skulde foreligge, kunne ikke kritiseres. Altsaa, for at der skulde komme en ekspedit Besvarelse, og for at der ikke skulde blive alt for stærkt Sløseri i Besvarelserne, hvad der unægtelig synes mig at være Grund til at frygte, naar der hængaar 3 Maaneder, inden baade Indenrigsministeren og Marineministeren aflevere en Besvarelse, er denne Bemærkning fremkommen. Jeg hørte vel, at den ærede Ordfører mente, at der var en Misforstaaelse til Stede fra min Side, naar jeg havde fremdraget,